

СДРУЖЕНИЕ

ПОТОМЦИ НА БЕЖАНЦИ И ПРЕСЕЛНИЦИ ОТ ТЕРИТОРИЯТА НА РС МАКЕДОНИЯ
И ПРИЯТЕЛИ

ул. „Княз Александър I“ № 16, вх. Б, ап. 2, София 1000, България

OFFICE@POTOMCI.ORG

+359 878 651 865; +359 888 811 153

ДО Г-Н АНТЪНИ БЛИНКЕН
ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР НА САЩ

ДО Г-Н ОЛИВЕР ВАРХЕЙ
КОМИСАР НА ЕС ПО СЪСЕДСТВО И
РАЗШИРЯВАНЕ

ДО Г-ЖА ДУБРАВКА ШУИЦА
КОМИСАР НА ЕС ПО ДЕМОКРАЦИЯ И
ДЕМОГРАФИЯ

КОПИЕ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НС,
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И
СРЕДСТВАТА ЗА МАСОВА ИНФОРМАЦИЯ

Относно: Съдебно преследване в Република Северна Македония на Любчо Георгиевски, председател на регистрирания и забранен след това от властите Български културен клуб „Иван Михайлов“.

УВАЖАЕМИ Г-Н БЛИНКЕН,
УВАЖАЕМИ Г-Н ВАРХЕЙ,
УВАЖАЕМА Г-ЖО ШУИЦА,

През последната година на съдебно преследване в Република Северна Македония е подложен Любчо Георгиевски, председател на официално регистрирания и забранен след това Български културен клуб „Иван Михайлов“ в Битоля. За целта в страната бе приет закон, който е най-новия елемент в местното антибългарско законодателство. Той влиза в сила със задна дата и постановява, че обществените организации могат да носят имена, които са одобрени от властта. В противен случай създаването на нови такива не се допуска, а съществуващите подлежат на забрана.

На 30 октомври 2023 г. започна поредното съдебно дело срещу Любчо Георгиевски, като е обвиняван, че публично е публикувал документи и цитати от Иван Михайлов – последен ръководител на автентичната ВМРО (Вътрешна Македонска Революционна Организация, до 1913 г ВМОРО – Вътрешна Македоно-Одринска Революционна Организация). Това според властите в Скопие представлявало „разпространение на расистки и ксенофобски материали по електронен път и за използване на език на омразата“.

Обръщаме внимание, че от края на 1944 г. до днес на територията на Северна Македония с различна интензивност се водят съдебни процеси срещу лица, които са съхранили и демонстрират своето българско самосъзнание. През последните две години се наблюдава ескалация на тази порочна практика, останала в наследство от тоталитарна/комунистическа Югославия. Регистрирани български организации биват забранявани, техните членове са обект на заклеймяване в медиите, а граждани биват подбуждани да извършват агресивни действия срещу тях. Подобна контролирана от властта саморазправа е престъпно деяние, но извършителите не само не се преследват, а се героизират публично. По този начин насърчаването на определен тип престъпления от омраза, насочени срещу България и българите, продължава да бъде част от държавната политика в Северна Македония.

В наши дни дори в Русия и Беларус не се преследват лица, които публикуват документи с историческо съдържание. Наблюдаваната практика в Северна Македония е съвременен проявление на създадения през 1945 г. тоталитарен „Закон за македонската национална чест“, с който се насажда официалната държавна доктрина в Скопие, която е създадена в Белград и Москва и е външна за местното население. С подобно поведение се цели да се забрани изнасянето на факти, от които да е видно, че в географската област Македония през средновековието, възраждането и по-новото време е имало българи. Така напр. съгласно официалната статистика на Османската империя, която до 1912 г. владее тези територии, в някои райони на днешна Северна Македония българите са били мнозинство, а в същото време не е регистриран нито един „етнически македонец“. Въпреки това присъствието на българите се заличава и това по своята същност е геноцид, целящ забраната дори на споменаването за българско етническо присъствие в миналото и днес.

Председателят на забранения български културен клуб Любчо Георгиевски от Битоля е заплашен от затвор до 5 години за това, че се чувства духовно свързан с идеите на Иван Михайлов, който е идеолог на политическата програма за независимост на Македония с равни права на всички етнически групи в нея, като смята, че българската е най-многобройна. От 1934 г. до края на живота си през 1990 г. Иван Михайлов живее в изгнание и в своето огромно документално наследство нито веднъж не е употребил думите „фашизъм“ или „националсоциализъм“. Въпреки това, заради свободололюбивите му идеи е обвиняван от комунистите на Балканите, че е „фашист“, като това обвинение е използвано за претекст да бъдат преследвани неговите идеи и последователи. Подобна практика на преследване е идентична с обвиненията на руския президент Путин към Украйна, че била „фашистка“, а руската агресия там се оправдава, че била борба с „фашизма“. По този начин „денацификацията“ на Путин в Украйна е идентична с „денацификацията“, която управляващите днес провеждат в Северна Македония!

Сред управляващите в Скопие Иван Михайлов е най-отричания лидер на ВМРО, защото той единствен от ръководителите на национално освободителната организация на македонските българи, има историческия шанс да живее и твори през периода след Втората световна война. Поради това той остави най-богатото теоретично наследство, разобличаващо комунистическата политика за създаване на новата македонска нация на антибългарска основа. Всички негови произведения са издавани в Западна Европа и САЩ, като освен на български, някои са публикувани и на английски език. В случай на необходимост, готови сме да предоставим техни копия.

Основното прегрешение на Иван Михайлов пред властите в Скопие е, че е наследник и продължител на делото на Гоце Делчев, Дамян Груев и Тодор Александров – лидери на историческата ВМ(О)РО. След 1944 г. Иван Михайлов е основния защитник на страдащите българи в Македония. Въпреки държавната пропаганда, за една част от населението в Северна Македония Иван Михайлов продължава да бъде безспорен авторитет, поради което:

- номерацията на конгресите на партията ВМРО-ДПМНЕ (автентичната ВМРО никога не е била партия) е продължение на конгресите на ВМРО през периода, когато неин лидер е бил Иван Михайлов;
- през 1995 и 2001 г. в Скопие е издадена една от най-важните му книги „Македония – Швейцария на Балканите“.
- министри от Северна Македония ходиха на поклонение на неговия гроб в Рим;
- негова восъчна фигура е заела почетно място в създадения през 2011 г. в Скопие Музей на македонската борба;

Подобни действия поне формално са заявка за приемственост и дори са правени опити Иван Михайлов да бъде представян като „етнически македонец“. Още по времето на Югославия, през 1957 г., името му е изписвано като „Иван Михайловски“, т.е. по начина, по който насилствено са променяни българските фамилни имена в югославска Македония след 1945 г.

Във връзка със съдебния процес срещу председателя на Българския културен клуб, бившият премиер на Северна Македония Любчо Георгиевски (съвпадението с имената на подсъдимия в Битоля е случайно) заяви, че „държавата, чрез своя прокурор, участва безотговорно, арогантно и прави пародия от съдебната система, само за да докаже уж някаква идеологическа принадлежност на човека, който е символ на борбата за самостоятелна и независима Македония... За съжаление днес в Северна Македония се води процес, за който дори самият Лазар Колишевски (някогашният дългогодишен комунистически ръководител на югославска Македония, доверено лице на югославския диктатор Й. Б. Тито, б.н.) не е имал доблестта да ръководи дори в най-мрачните времена и всичко това е един вид собствено veto, което сами налагаме върху нашия път към европейската интеграция“.

За да покажем демократичните виждания на Иван Михайлов, представяме писмо, подписано от него на 26 юни 1976 г. до американския президент Джералд Форд и отговора на американския президент. Към писмото е приложена подробна справка, в която са отразени констатациите на редица изтъкнати американци и медии, според които „огромното мнозинство от населението на Македония е българско“. Днес за делото на тези изтъкнати американци също е забранено да се говори в Северна Македония или написаното от тях се фалшифицира. Държим да подчертаем, че с настоящото си изложение ние не отричаме наличието на съвременна македонска идентичност сред част от населението на Република Северна Македония, но настояваме да бъдат защитени човешките права на тези нейни граждани, които въпреки постоянните репресии продължават да съхраняват своята българска идентичност.

Като се вземат предвид изнесените тук факти, предлагаме да се проучи в детайли случаят с нарушаването на човешките права на председателя на забранения Български културен клуб „Иван Михайлов“ в Битоля Любчо Георгиевски. За да се предотвратят в бъдеще подобни случаи, настояваме да се окаже съдействие на Северна Македония да прекъсне своята зависимост от Белград и да скъса необратимо с порочните практики, наследени от югославската тоталитарна епоха. До постигането на това настояваме да се прекрати предоставянето на каквато и да е финансова помощ към правителството в Скопие, което отказва да се реформира.

С уважение,

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:



(проф. Трендафил Митев)

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:



(доц. Спас Ташев)

СЕКРЕТАР:



(Димитър М. Димитров)

София, 28 ноември 2023 г.

ПРИВЕТЪ ОТЪ БОРЧЕСКА МАКЕДОНИЯ

До ПРЕЗИДЕНТА
на АМЕРИКАНСКИТЪ СЪЕДИНЕНИ ШАТИ
БЪЛИЯ ДОМЪ — ВАШИНГТОНЪ

Съюзът на Македонскитъ патриотически организации отправя все-сърдеченъ изразъ на уважение и радостъ по случай двестагодишнината на американската независимостъ.

Въ свѣстѣта на културното човѣчество този денъ ще остане свързанъ съ безсмъртнитъ основни идеи на знаменитата Декларация, съ която Американскитъ съединени щати официално и тържествено се появиха на свѣтовната сцена.

Пожеланието ни е шото тая декларация да излъчва на вѣчни времена бодростъ всрѣдъ угнетенитъ и почитъ у всички жители на земята; а Американскитъ съединени щати всѣкога да бждатъ силни волкото материално, толкова и чрезъ моралния си престижъ.

За мнозинството членове на нашия Съюзъ, родени тукъ, Американскитъ съединени щати сж първо отечество, а за мнозина — второ. Но всички съ еднаква преданостъ влагатъ скромнитъ си сили за успѣха на американската си родина.

Успоредно съ това ние не забравяме сждбата на старото ни отечество. Подпомогнатъ отъ американската свобода, Съюзътъ ни отъ петдесетъ години насамъ повдига гласъ въ полза на обезправената ни българска народностъ въ по-голтмата частъ на Македония, кадето тя е подложена на национално-културенъ геноцидъ.

Ако не бихме постигнали така бихме се ~~придобили~~ побрамени и предъ онѣзи американски синоас, които още отъ срѣдата на миналото столѣтие усърдно се застъпваха за напредъка и правата на дѣдитъ ни, като посочваха на свѣта българското ни име, езикъ и история. И днесъ миналото и културнитъ традиции на етническитъ групи, които съставляватъ американската нация, се приематъ като общо съкровище на тая велика страна.

Считайки най-важна задача на настоящия нашъ поздравъ да изразимъ къмъ Американскитъ съединени щати признателността ни, позволяваме си — чрезъ приложението — да припомнимъ поне нѣкои отъ многото случаи на американската морална подкрепа, които сж ободрявали духа на народа ни въ тежки времена.

Издаваме съжаление, че при съществуващитъ режими въ старата наша родина никой отъ тамъ не може да присѣдини къмъ насъ откритото чувствата си на адмирация спрямо американския народъ. Дотуподписанитъ се ласкаемъ да вѣрваме, че до възможния максимумъ ние изразяваме и тая адмирация.

Да живѣятъ и напредватъ Американскитъ съединени щати!

Да живѣе порива къмъ свобода и правда всрѣдъ македонскитъ българи, както и всрѣдъ всички правдолюбиви хора на земята!

Съ дълбока почитъ,

Отъ името на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ

Иванъ МИХАЙЛОВЪ, лидеръ

Централенъ комитетъ на
МАКЕДОНСКИТЪ ПАТРИОТИЧЕСКИ ОРГАНИЗАЦИИ

Д-ръ Аспарухъ ИСАКОВЪ, председателъ
Протоиерей Бориславъ КРАЕВЪ, подпредседателъ
Божинъ ИВАНОВЪ, подпредседателъ

Д-ръ Иванъ ГАДЖЕВЪ, секретаръ

Александъръ ЦАКОВЪ, касиеръ

Крисъ АЛУШЕВЪ, съветникъ

Антонъ ПОПОВЪ, съветникъ и редакторъ на МАКЕДОНСКА ТРИБУНА
Подгласници: Живко НИКОЛОВЪ, Борисъ ГОШЕВЪ, Ташо АЛУШЕВЪ

Контролна комисия:

Димитъръ ТОДОРОВЪ, Отецъ Стефанъ МИТОВЪ, Никъ НИКОЛОВЪ

ПРИЛОЖЕНИЕ
НЪКОИ ФАКТИ И ЛИЦА
ЧРЕЗЪ ЧИЕТО СПОМЕНАВАНЕ ИЗРАЗЯВАМЕ
ПРИЗНАТЕЛНОСТЪ КЪМЪ АМЕРИКАНСКИТЪ
СЪЕДИНЕНИ ШАТИ

1. Ние благодаримъ, задето Съединенитѣ щати дадоха подслонъ и възможностъ за трудъ и развитие, при свобода, на нашитѣ дѣди и бащи, които трѣбваше да напуснатъ родния край поради безправията на чужди власти въ старата ни родина.

2. Благодаримъ задето при американската демократия можемъ да казваме това, което нашиятъ народъ въ стария край е възпрепятствувалъ да каже.

3. Множество американци, изнасяйки истината и правдата, сж ни давали мораленъ куражъ да бранимъ онова, което на нашата народностъ насада бѣ отнето отъ потисници.

4. За насъ е особено мило, че почти въ сжщото десетилѣтие на 18 вѣкъ въ което най-ярко блесна успѣха на борбата за независимостъ на Американскитѣ съединени щати, въ нашата стара родина се разнасяше пророческия гласъ на първенеца на Българското национално възраждане, монахътъ Паисий, роденъ въ Македония, призоваващъ народа ни къмъ отпоръ за извоюване на църковна и политическа независимостъ. Казаното накратко отъ отца Паисия въ сжщивната си съвпаднаше съ духа на американската Декларация за независимостъ.

5. Не само македонскитѣ българи, но цѣлата българска нация дължи благодарностъ на американскитѣ мисионери (пастори), които още въ първата половина на миналото столѣтие ширѣха просвѣта всрѣдъ широката маса на народа ни, а при това и много помогнаха за утвърдяването на обичая за българския народъ литературенъ езикъ, въ една епоха на турска държавна назаднячавостъ и голѣмо старание на гръцкото духовенство да ни погърчва чрезъ църквата.

Мисионерътъ д-ръ Ригсъ пръвъ избра най-подходящото наречие за преводъ на Библията на български езикъ. Въ 1827 година, въ 1840, 1858 и въ 1871 се появяватъ такива преводи и се разпространяватъ съ хиляди екземпляри всрѣдъ българитѣ.

Благородна роля изигра издаванетоъ отъ мисионеритѣ презъ дълги години списание „Зорница“. Отъ излязвалитѣ въ началото на 19 вѣкъ около сто български книги, седемдесетъ сж отпечатани въ Смирна и Константинополь, въ мисионерската печатница.

Американскитѣ мисионери въсха страната на българското население въ Македония срещу гръцкитѣ духовни представители, съ които въ унисонъ вървѣха и политическитѣ органи на Атина.

Въ списанието „Аутлукъ“ отъ 7 ноември 1903 г. е помѣстено писмото на американския мисионеръ Луисъ Бондъ, въ отговоръ на предложението направено отъ пълномощния министъръ на Съединенитѣ щати въ Константинополь — за оттегляне отъ станалата опасна областъ на Битоля, където главно се разви въстанието на българитѣ, подпомогнати отъ значителенъ дѣлъ мѣстни румъни. Въ писмото е казано: „По-скоро ние бихме загинали въ Македония, ако това е Божието желание, отколкото да продължимъ нашитѣ дни отвънъ нѣкъде и да се срамуваме отъ себе си.“

Много полза принесе на българския народъ, което значи и на мнозина македонски българи, американскитѣ Робертъ колежъ въ Константинополь. Отъ тамъ получиха образование редица проявени въ българската по-нова история мъже.

Д-ръ Уашбърнъ, дългогодишенъ директоръ на Робертъ колежъ писа въ книгата си „Петдесетъ години въ Константинополь“ (Бостонъ и Ню-Йоркъ, 1909 г., стр 132—134), че границитѣ на българската народностъ, въ които е включена и Македония, сж опредѣлени отъ Конференцията на амбасадоритѣ на всички европейски голѣми държави въ 1876 г., въ Константинополь.

Мисионерътъ д-ръ Едуардъ Наскелъ писа въ списанието „Зорница“ отъ 19 юли 1917 г.

статия подъ заглавие „Националността на македонското население“. Изнесе, че въ течение на 21 година той е билъ въ Македония; и подчертава, че голѣмото мнозинство на християнското население въ тая страна е българско.

6. Нека изяснимъ бѣгло, че отъ това население понастоящемъ къмъ 900,000 души живѣятъ въ България, като емигранти отъ намиращитѣ се подъ властта на Гърция и Югославия македонски области, а частъ отъ тѣхъ и като стари жители на околнитѣ около Пиринъ планина. Къмъ 250 хиляди души се намиратъ подъ гръцка властъ въ Южна Македония; а малко повече отъ единъ милионъ души се намиратъ подъ югославска властъ въ Сръдна и Западна Македония.

До 1912 г. цѣла Македония бѣ подъ турска властъ. Тогава българското население въ страната наброяваше къмъ единъ милионъ и двеста хиляди души споредъ всички обективни статистики. То имаше свои училища, черкви, манастири и разни други обществени и културни сдружения, създавани съ сръдствата и усилията на самитѣ мѣстни българи още презъ миналото столѣтие.

При навлизането на сръбскитѣ и гръцки „освободителни“ войски всички тия български училища, черкви и прочее бѣха закрити и обрънати на гръцки и сръбски. Затворено бѣ и католическото сръдно училище „Зейтинлъкъ“ при Солунъ, въ което ученицитѣ бѣха предимно българи отъ Македония. Възпрепятствувани бѣха да действуватъ по-нататкъ и всички протестантски мисии.

7. Напълно умѣстно е да припомнимъ името на многозаслужилия за българщината Джуноариусъ Алуизинусъ Макгаханъ, роденъ въ 1844 г. въ селото Пери, въ щата Охайо.

Възвишено дѣло извърши той чрезъ описанията си, изнесени предъ свѣта въ 1876 г. за

ужаситѣ, които се извършиха въ нѣкон български околии при Априлското въстание, което даде поводъ за освобождението на България, но успоредно съ това и за разпокъсването на българскитѣ земи при Берлинския договоръ. Този договоръ бѣ предвидѣлъ въвеждането въ Македония на реформи близки до автономия, но никога не приложени.

Макгаханъ бѣше заминалъ за България по покана на вестникъ „Дейли Нюзъ“, придруженъ и отъ американския генераленъ консулъ въ Константинополъ, г. Скайлеръ. Името на Макгаханъ никога нѣма да излезе отъ страницитѣ на българската национална история.

8. Понеже е невъзможно тукъ да изброимъ имената на всички американски учени, писатели, обществени дейци, вестници и прочее, които сж се изказвали въ защита на нашия потиснатъ български народъ въ Македония, изразяваме признателността ни къмъ всички тѣхъ, като споменемъ поне още следващитѣ имена.

а) Гибонсъ пише:

„Разглеждайки македонския въпросъ не трѣбна никога да се забравя, че огромното мнозинство отъ населението на Македония е българско въпрѣки научнитѣ дисертации и импозантни статистики на гръцки и сръбски писатели.“

(Гибонсъ, Х. А., Новата карта на Европа. Ню-Йоркъ, 1914 — стр. 178)

б) Слоанъ казва:

„Безсъмнено славянитѣ въ Македония сж българи.“

(Слоанъ, Балканитѣ: Лаборатория по история. Ню-Йоркъ, 1914 — стр. 210)

в) Монро:

„Българитѣ далечъ превъзхождатъ по численостъ всички други раси въ Македония.“

(Монро, България и нейния народъ: съ обяснение за Балканската война, Македония и македонскитѣ българи. Бостонъ, 1914 г. — стр. 369)

г) Отъ едно писмо до Съръ Едуардъ Грей, както и до първитѣ министри на другитѣ Велики сили:

„Следъ дългогодишно опознаване на Македония, чрезъ живѣене тамъ и пътуване, общуване съ хората и живѣене въ домоветѣ имъ, ние сме напълно убедени че голѣмото мнозинство отъ населението въ областта посочена отъ насъ като Македонско поле за нашата работа, е българско по произходъ, езикъ и обичаи и съставна часть отъ българската нация.“

(Самоковъ, България. 5 авг. 1913 г. Подписаха: Кларкъ, мисионеръ въ Евр. Турция 54 год.; Байардъ, мисионеръ въ течение на 40 г.; Робертъ Томсонъ, мисионеръ 30 години въ Константинополъ и Евр. Турция.)

д) Отъ телеграмата до Президентъ Уилсонъ:

„То е тържествената декларация на мисията мисия, проведена безъ политическа цель срѣдъ балканскитѣ народи въ течение на 60 години, че въ територията на нашето македонско поле за работа отъ Скопие и Охридъ до Драма, голѣмото мнозинство отъ населението е българско по произходъ, езикъ и обичаи и съставлява интегрална часть отъ българската нация.“

(Самоковъ, 11 дек. 1918 год. Подписаха америк. мисионери; Острандеръ, Вудруфъ, Кингъ.)

е) Албертъ Сониксенъ, американски писателъ и журналистъ, като доброволецъ въ редоветѣ на Вътрешната македонска революционна организация, обиколи въ 1907 г. околитѣ въ Сръдна, Южна и Западна Македония. Следъ това, презъ 1909 година издаде въ Ню Йоркъ на английски езикъ книгата си „Изложбата на единъ македонски четникъ“. Не само въ тая книга, но и въ енциклопедията за социални знания, издадена презъ 1930 г. отъ Едвинъ Селигманъ и Алвинъ Джонсонъ, той свидетелствува, че македонскитѣ славяни сж българи.

ж) Въ септември 1901 г. бѣ отвлечена отъ македонски революционери българи и цѣли месеци прекара всрѣдъ организирания народъ въ Македония мисионерката отъ Бостонъ, Мисъ Елена Стовъ.

Когато бѣ освобождена, тя описа въ американското списание „Маклюръ“ впечатленията си отъ виденото и преживѣното. Държа и сказки предъ американската публика. Каза найпохвални думи за македонската освободителна кауза и споменаваше само за българи въ Македония.

Следъ Втората свѣтвна война въ Югославия направиха филмъ за случката съ Мисъ Стовъ, за които на времето много писа свѣтвната преса. Но въ филма нито съ една дума не се споменава за онова, което самата Мисъ Стовъ изнасяше относно българската народност на хората, всрѣдъ които тя бѣше укривана. И народа и революционеритѣ, които я бѣха задържали, Бѣлградската пропаганда и чрезъ този филмъ ги означава само съ географското име „македонци“, за да остане въ рамкитѣ на възприетия отъ Югославия културно националенъ геноцидъ срещу македонскитѣ българи.

з) „Джеографикалъ Сосайети“ въ Ню-Йоркъ публикува презъ 1917 г. книгата на г. Леонъ Доминианъ „Граници на езици и националности въ Европа“. Дадената отъ автора статистика за християнското население въ Македония посочва, че 85.5% отъ това население сж българи, наброяващи 1,172,136 души.

и) Д-ръ Фогдалъ, докторъ по философия, написа върху македонския въпросъ статия въ вестникъ „Ла Маседоанъ“ отъ 24 априлъ 1931 г., Женева.

к) Проф. Рудолфъ Брода въ сказка държана на 3 ноември 1931 г. въ Женева застъпва идеята за независима Македония.

л) Проф. Фердинандъ Шерилъ отъ университетта въ Чикаго, публикува статия въ в. „Ла Маседоанъ“ въ Женева на 27 ноември 1931 г., препоръчвайки идеята за незав. Македония.

м) Проф. д-ръ Фрицъ Конрадъ Крюгеръ, специалистъ по международно право и американска дипломация въ университетта Колумбия, много пъти

се яви като защитникъ на македонскитѣ българи подъ югославско и гръцко управление. Писа и въ женевския вестникъ „Ла Маседоанъ“ отъ 1931 г. И той препоръчваше създаването на независима Македония, която да обема всичкитѣ си територии.

и. Проф. Джанъ Бейклесъ, бившъ редакторъ на „Форумъ“ и „Ливингъ Ейджъ“, авторъ на книги по политически и икономически въпроси, въ множество свои статии и сказки въ Съединенитѣ щати е защитявалъ борбата на поробенитѣ въ Югославия и Гърция македонски българи, между дветѣ свѣтовни войни.

На 18 августъ 1932 год. той държа сказка за македонския въпросъ въ гр. Уилямстаунъ, Масачузетсъ, предъ конференцията на тамошния политически институтъ. На събранието говориха сжщо д-ръ Фишеръ, докторъ по политически науки отъ университета Колумбия, бившъ професоръ въ Робертъ колежъ въ Константинополь, и д-ръ Арнолдъ Уолферсъ.

На 2 ноември 1934 год. г-нъ Бейклесъ говори предъ събрание въ Американската академия за политически и социални науки относно ВМРО. На това събрание говориха и професоритѣ Бернардъ Смитъ и Луиджи Вилари. Присъствуваха сж на това голѣмо събрание видни американци: то е председателствувало отъ бащата на министѣра на финанситѣ г. Моргантау, бившъ американски амбасадоръ въ Турция презъ управлението на президентъ Уилсонъ. Речитѣ и на двамата говорители за положението на Балканитѣ бѣха отпечатани въ януарската книжка на споменатата американска академия.

Г-нъ Бейклесъ говори сжщо въ гр. Трой, Нью-Йоркъ, 1930 г. и въ гр. Провиденсъ, Родъ Айландъ, 1930 г.

Вестникъ „Македонска Трибуна, Индианаполисъ, Инд., на 14 юли 1930 г. предаде появилото се въ американската преса описание отъ г-нъ Бейклесъ за срещата му съ Ив. Михайловъ.

о) Д-ръ Лайбиеръ, ученъ и познавачъ на балканскитѣ въпроси, бившъ професоръ въ Робертъ колежъ въ Константинополь, държа речъ предъ конгреса на Македонскитѣ патриотически организации въ Кливландъ, Охайо, на 3 септ. 1944 г. Изтъкна, че македонскитѣ славяни сж такива българи, каквито сж всичкитѣ българи въ държавата България.

п) Проф. Фредерикъ Станли Родкей, доцентъ по история въ университета въ Миями, публикува статия по македонския въпросъ въ женевския в. „Ла Маседоанъ“ на 17 апр. 1931 г.

р) Д-ръ О'Нилъ, шефъ на отдела за икономия въ университета въ Сентъ Луисъ, говори предъ конгреса на МПО въ гр. Сентъ Луисъ, Мисури на 7 септември 1942 година.

с) Д-ръ Ручекъ, авторъ на книги, между които и върху проблема за националитѣ малцинства. Преподавателъ бѣ въ колежа Хофстра, Хемпстедъ, Н. Йоркъ. Държа речъ върху македонския въпросъ при конгреса на МПО въ Питсбургъ, Пенсилвания, септ. 1940 г.

г) Д-ръ Люхманъ, чредникъ на първата реформаторска църква въ Йонгстаунъ, Охайо, говори предъ конгреса на МПО въ Бъфало, Нью-Йоркъ на 4 септ. 1938 г.

у) Проф. Хайнрихъ Шамлеръ отъ университета въ Канзасъ, специалистъ по славянски езици, произнесе речъ предъ конгреса на Македонскитѣ патриотически организации въ Кливландъ, Охайо, септ. 1971 г. Изтъкна недвусмислено, че македонскитѣ славяни сж българи.

9. Има случаи, при които американски обществени сдружения да се произнасятъ за помощъ спрямо македонскитѣ българи. Ето нѣкои примѣри:

а) Презъ септ. 1903 г. въ Нью-Йоркъ и Филадельфия се образуватъ специални комитети, които апелиратъ до американското обществено мнение за помощъ въ Македония. Презъ августъ сжщата година избухна Илинденското въстание въ Западна Македония.

б) Резолюции и разни писма сж изпращани до Конгреса въ Вашингтонъ отъ видни американци, като владиката Брюктеръ отъ Хартфордъ, Конектикутъ; сенатора Хоръ отъ Масачузетсъ; проф. Фишеръ отъ Йель Юниверсити; владиката Потеръ и други. Апелирали сж да се помогне на Македония.

в) Презъ октомври 1903 год. заседава въ Вашингтонъ Пан-американската конференция на владичитѣ съ делегати отъ Съединенитѣ щати, Канада, Западна Индия и други мѣста. Конференцията взима специална резолюция, за да се помогне на християнското население въ Македония.

г) Презъ февруари 1904 год. видни граждани на щата Кънектикутъ, начело съ губернаторъ, излизатъ съ специална резолюция въ защита на Македония, искайки да се приложатъ незабавно обещанията отъ Берлинския договоръ. Резолюцията е изпратена до Конгреса въ Вашингтонъ.

д) Особено подчертаваме благородната инициатива и добра воля за провеждане на известната Карнегисва анкета относно Балканскитѣ войни, чийто докладъ бѣ отпечатанъ въ Вашингтонъ, Д. К. презъ 1914 год. Между авторитѣ, — всички първоразредни учени и общественици отъ шестъ държави, е и американецътъ Д-ръ Самуелъ Дютонъ, проф. въ университета Колумбия. Въ много страници този докладъ говори за българитѣ въ Македония.

е) Д-ръ Артуръ Андреусъ, професоръ по близко-източна и славянска история въ държавния университетъ въ щата Вермонтъ. Преподавателъ е и по дипломатия въ европейски университети. При съвмѣстнитѣ конгреси на 16 американски научни дружества презъ декември 1927 г. държа сказка на тема „Възможности за единъ балкански пактъ“. Становището му е, че не може да се стигне до омнотворяване на Балканитѣ ако не се разреши правилно македонския въпросъ.

ж) Председателят на американския Съюз за правата на човъка и гражданина, а също председател на Международния комитет за политически затворници, г. Д-ръ Роджер Балдуинъ на няколко пъти дигна гласа си въ полза на потиснатитъ наши братя въ Македония. Той защитаваше становището за независима Македония, като членъ на една балканска федерация. Говори на събрание въ Вашингтонъ относно македонския въпросъ, по което бѣ писано въ Женевския вестникъ „Ла Маседоанъ“ отъ 6 мартъ 1931 г. Преди това сжщиятъ вестникъ бѣ цитиралъ казани отъ него нѣща относно правата на човъка и гражданина.

Той отправи писмо отъ името на Международния комитетъ за политически затворници до Съръ Ерикъ Дръмондъ, главенъ секретаръ на Обществото на народитъ, на 19 януари 1928 год. Открито подчертаваше, че българскитъ училища и черкви сж забранени въ Югославия и Гърция.

Въ писмото е казано, че само една акция на ООН може да прекрати беззаконията въ Македония и опититъ за отплата отъ страна на македонскитъ жители. Добавено е, че нѣкои отъ членоветъ на тоя комитетъ сж бивали въ Югославия и България и прибавятъ тежестта на личното си свидетелствуване къмъ апела на Националния комитетъ на македонската емиграция въ България, — апелъ, въ който се говори за насилията надъ македонскитъ българи въ Югославия и Гърция.

Въ Международния комитетъ за политически затворници влизаха видни американски сждии, професори, писатели и общественици, между които Джанъ Холмсъ, Джеймсъ Адамсъ, Дейвидъ Старъ Джорданъ, Джанъ Лъвджой Елиотъ, Алисъ Хамидгонъ, Кларънс Дерое.

з) Мейбълъ Сатърли Ингласъ помѣсти въ списанието „Форейвъ Полиси Репортсъ“, броя отъ 6 декември 1933 г. статия „Балканитъ въ свѣтовната криза“. Говори за независима Македония, за отнетитъ права на

македонскитъ българи и праче. Списанието е органъ на организацията „Форейвъ Полиси Асошиейшъвъ“.

10) Бѣ колонитъ на американскитъ вестници много пъти сж се появявали известия — въ течение на десетилѣтия — относно тежкото положение на Македония подъ чуждо иго. Осжждани сж потисническитъ режими въ страната и отпора на населението, което по необходимостъ трѣбваше да бжде тайно организирано въ името на свободата — бидейки забранена всѣка негова легална обществена проява, дори въ защита на собственото му българско национално име. Срѣдъ нашия народъ е царувало убеждението, изразено въ цитираната често фраза на Томасъ Джеферсонъ: „Противопоставянето срещу тиранията е подчинение на Бога.“

Невъзможно е да изредимъ тукъ стотицитъ случаи, при които името на поробенъ Македония се появяваше въ американската преса отъ 1893 г. насамъ. Но това малко, което ще споменимъ е изразъ на признанне спрямо всички американски вестници, които сж бранили погазенитъ права на нашата народностъ.

а) Списанието „Дж Индепендентъ“ отъ 20 авг. 1903 г. пише за въстанието на македонскитъ българи и отбелязва изненадата си, че тѣ сж предавани на турскитъ власти отъ страна на гърцитъ;

б) Списанието „Аутлукъ“ отъ 19 септ. 1903 г. се застъпва за въвеждане на сериозни реформи въ Македония и назначаване на губернаторъ християнинъ;

в) Списанието „Харперъ Уикли“ отъ 3 окт. 1903 г. пише въ защита на въстаницитъ и ги посочва като българи;

г) Сжщото списание отъ 31 октомври сжщата година наново говори за въстаналитъ македонски българи и се застъпва за въвеждане на автономия въ Македония.

Множество известия сж се появили за това въстание — познато подъ име Илинденско — въ американската преса. По-

дробности по това въстание сж запазени въ американскитъ библиотеки и архиви.

д) Доста известия за македонската освободителна борба сж се явявали въ списания и вестници въ Съединенитъ щати по времето докато Македония бѣ още подъ властта на турскитъ султани, — когато мнозина македонски борци укриваха свои оръжия въ американското училище въ Самоковъ (България), тоестъ въ епохата отъ 1893 до 1913 година.

е) Рувимъ Х. Маркамъ, дългогодишенъ кореспондентъ на „Крисчън Сайънс Мониторъ“ бѣше отличенъ познавачъ на Македония, въ голѣма степенъ и на Балканитъ. Много пъти писа въ защита на поробенитъ отъ Югославия и Гърция македонски българи. Статиятъ си публикуваше, понѣкога и въ български вестници. Той писа главно между дветъ свѣтовни войни; но и подиръ Втората свѣтовна война. Защитаваше македонската българщина.

Посочваме нѣкои броеве отъ „Крисчън Сайънс Мониторъ“ съ статии около македонската освободителна борба или македонския въпросъ:

Въ единъ отъ броеветъ презъ ноември 1924 г. се появи статия отъ американски ученъ; статия отъ 4 февр. 1927 г.; 20 юни 1929 год.; 29 юни 1929; 7 окт. 1929; 31 януари 1930; 17 юни 1930; презъ мартъ 1931 г.; презъ апр. 1931 г., въ която г-нь Маркамъ описва свое пътуване въ Южна Македония подъ грѣцка властъ и наново изтъква българскитъ етнически черти и езикъ на македонскитъ славяни; статия въ октомври 1931 година.

ж) Отъ вестникъ „Ню-Йоркъ Таймсъ“ посочваме статии съ следнитъ дати: 20 априлъ 1927 година статия отъ проф. Г. П. Гучъ отъ университета въ Кембриджъ; 1 май 1927; отъ 26 юни 1927 статия отъ политическата писателка Ана Маккормикъ; 16 мартъ 1928; 24 юни 1928; отъ 16 юли 1928 г. отъ д-ръ Хенри Сузало; 9 априлъ 1929; отъ 13 юни 1930; 7 мартъ 1931; 12 априлъ 1931; отъ 17 декември 1933 относно правата на българскитъ

малцинства; отъ 21 януари 1934; отъ 5 май 1935 година.

з) Въ „Ню-Йоркъ Хералдъ Трибюнъ“, отъ 19 августъ 1928 статия отъ Ана О'Хейръ Мак-кормикъ; статия отъ 5 май 1935.

и) Статия въ „Чикаго Дейли Нюзъ“ отъ 9 януари 1924; отъ 5 декември 1927; 20 мартъ 1928; отъ 22 априлъ 1928 г.

й) „Чикаго Трибюнъ“ отъ 10 мартъ и юни 1930 година.

к) „Детронъ Фри Пресъ“ отъ 23 окт. 1927; 1 ноември 1927; 11 ноември 1927; отъ 11 януари 1928 год.

л) „Дейли Нюзъ Сънъ“ отъ 13 октомври 1927 година.

м) „Спрингфилдъ Сънъ“ отъ 17 септември 1932 година.

н) „Дж Нейшънъ“ отъ 23 май 1925 г. помѣсти статия отъ г-нъ Поулъ Роуландръ; статия отъ 18 октомври 1928 г. въ която се казва, че всички чужденци, които живѣха преди 1912 г. въ Македония, както американскитѣ и френскитѣ консули и миссионери, единодушно признаватъ, че Македония е българска.

о) Вестникъ „Индианаполисъ Старъ“ отъ 12 априлъ 1928 и 9 юли същата година.

п) „Синсинати Енкуайъръ“ отъ 13 януари 1929 год.

р) „Асашийтедъ Пресъ“ отъ 18 септ. 1928; отъ 25 юни 1929; отъ 4 февр. 1930; 25 дек. 1932 г.

с) „Дейли Нюзъ Сънъ“ отъ 13 октомври 1929 година.

т) „Омаха Трибюнъ“ отъ 26 априлъ 1930 година.

у) Списанието „Дж Ню Репъбликъ“ отъ 31 декември 1930 пише за неправдитѣ въ Македония и отбелязва, че славянското население тамъ е българско.

ф) „Юнайтедъ Пресъ“ отъ 17 мартъ 1931 година.

х) Списанието „Дж Таунъ Крайеръ“ отъ ноември 1932 г., Н. Й., издавано отъ Американската лига за политическо възпитание, отъ Таунъ Холъ Клубъ и отъ Икономическия клубъ.

ц) „Ню-Йоркъ Сънъ“ отъ 19 априлъ 1935 година.

ч) Въ споменитѣ на македонския общественикъ и борець Иванъ Михайловъ, по народностъ българинъ, при цитатитѣ отъ чуждата преса между дветѣ свѣтовни войни, относно македонската освободителна борба, сж посочени четиредесетъ и петъ американски свидетелства, че това е борба на българско население; а 53 американски свидетелства изтъкватъ, че надъ българското население въ Македония се върши отъ страна на югославскитѣ и грѣцки власти насилне и денационализация.

11. Относно съчувственото отношение на американската държавна политика по отношение на Македония споменаваме следнитѣ факти:

а) Президентътъ Теодоръ Рузвелтъ и министърътъ на външнитѣ работи Джанъ Хей сж съчувствували на населението въ Македония. Американското правителство тогава е съобщило на Англия, че ще я подкрепи въ всичкитѣ ѝ опити да наложи изпълнението на членъ 23 отъ Берлинския договоръ, който предвижда автономията на Македония.

б) При сключване на договора за миръ следъ Първата свѣтовна война председателятъ Удроу Уилсонъ опредѣли тричленна комисия, която да докладва върху проблемитѣ относно Балканския полуостровъ и да представи изложение относно условията за уреждане на балканскитѣ спорни въпроси. Въ комисията влизаха: С. Е. Магесъ, Дейвидъ Милеръ, Волтеръ Липманъ. Изложението на комисията носѣше название: „Аутлайнъ офъ Тентативъ Репортъ“.

в) Бившиятъ министъръ-председателъ на България Василъ Радославовъ по време на Първата свѣтовна война е писалъ, че съседнитѣ на България държави-победители, по време на конференцията за миръ

въ Ньойн край Парижъ, сж искали да си подѣлятъ територията на българската държава. Но Съединенитѣ щати сж протестирали и осуетили тия намѣрениа.

г) Съединенитѣ щати сж били съгласни, заедно съ Англия, Япония и Италия, подиръ Първата свѣтовна война, да се даде автономия на Македония въ областитѣ, които се предвиждаше да попаднатъ подъ властта на новопроектираната Югославия (държава на сърби, хървати и словенци). Но други сж успѣли хитро да осуетятъ този проектъ, за да могатъ да денационализирватъ българското население въ Македония.

Относно този проектъ за автономия е писано въ книгата на Дейвидъ Хънтеръ Милеръ — „Май Дайри ятъ дѣ Конференсъ офъ Парисъ (Ню-Йоркъ, 1924—1925 г.).

д) Американскитѣ съединени щати сж настоявали Сърбия да подпише договоръ за покровителството на националнитѣ малцинства. Сжщото е наложено и на Гърция.

Робертъ Калдуелъ, американски делегатъ въ Парижката мирна конференция се е застъпвалъ за правата на населението въ Македония.

Ние сме съ вѣра, че нашата българска народностъ ще бжде спасена изподъ лапитѣ на днешнитѣ нейни потисници, които — съ тѣга отбелязваме това — сж християни; и че Македония ще получи онова спасително уреждане на нейния въпросъ, което съ неоспорима жертва и широкогрѣдие посочиха още въ 1893 година основателитѣ на ВМРО (Вжтрешна Македонска Революционна Организация).

ОТГОВОРЪТ НА АМЕРИКАНСКИЯ ПРЕЗИДЕНТ ДЖЕРАЛД ФОРД
Публикуван във в. „Македонска трибуна“, Индианаполис, 1.07.1976 г.

A BICENTENNIAL MESSAGE

**By the President of the
United States of America**

We now mark the beginning of our Third Century as an independent nation as well as the 200th Anniversary of the American Revolution. For two centuries our Nation has grown, changed and flourished. A diverse people, drawn from all corners of the earth, have joined together to fulfill the Promise of Democracy.

America's Bicentennial is rich in History and in the promise and potential of the years that lie ahead. It is about the events of our past, our achievements, our traditions, our diversity, our freedoms, our form of government and our continuing commitment to a better life for all Americans. The Bicentennial offers each of us the opportunity to join with our fellow citizens in honoring the past and preparing for the future in communities across the Nation. Thus, in joining together as races, nationalities, and individuals, we also retain and strengthen our traditions, background and personal freedom.

Gerald R. Ford

Сега отбелязваме началото на нашия трети век като независима нация, както и 200-годишнината от американската революция. В продължение на два века нашата нация расте, променя се и процъфтява. Различни хора, привлечени от всички краища на земята, се обединиха, за да изпълнят обещанието за демокрация.

Двестагодишнината на Америка е богата на история и обещава потенциал през предстоящите години. Става въпрос за събитията от нашето минало, нашите постижения, нашите традиции, нашето многообразие, нашата свобода, нашата форма на управление и нашия продължаващ ангажимент за по-добър живот за цяла Америка. Двестагодишнината предлага на всеки от нас възможността да се присъедини към нашите сънародници в почитането на миналото и благоприятстването на бъдещето в общности в цялата нация. По този начин, обединявайки се като раси, националности и индивиди, ние също запазваме и укрепваме нашите традиции, произход и лична свобода.

Джералд Р. Форд